

Carta oberta a Pere Navarro

Benvolgut batlle i bon amic, abans de res, em cal felicitar-te per haver assolit, amb la teva discreció habitual, el nou objectiu que t'havies proposat: convertir-te en primer secretari del teu partit. La qual cosa significa que —si, com Saturns moderns, no t'acaben devorant aquests mateixos insaciabls i injubilables *barons* socialistes que avui et donen copets a l'espatlla i et fan la gara-gara (tot aprofitant l'interludi per a esmol·lar-se les dents)—, més aviat o més tard, esdevindràs el primer president de la Generalitat terrassenc.

Sens dubte, una notícia immillorable per a aquesta teva *ciutat de les persones* (en la qual les persones cada dia hi comptem menys) on *tothom suma* (augments i més augmentos d'impostos).

Quan siguis la primera autoritat de Catalunya podràs fer braços i mànigues per tal de veure complert el teu somni que Terrassa passi a ésser la segona ciutat del país, amb els innegables avantatges que això comporta: atomització i anonimització de la ciutadania, progressiva dissolució de la societat civil, augment del trànsit, increment de la pol·lució, allargament de les llistes d'espera, impossibilitat d'assimilar i d'integrar correctament la nova immigració, proliferació de barracons escolars...

Mentre no arriba la resplendor enlluernadora d'aquesta hora gloriosa, podràs ampliar els teus ja il·limitats horitzons i llaurar per tot el territori aquest catalanisme socialista de soca-rel que tan bé abanderes. Aquest paradoxal catalanisme “no nacionalista” socialista caracteritzat, com [vas declarar](#) a TV3, “*per la defensa dels interessos dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya*”.

Com ho han fet els darrers anys els teus companys, votant sempre amb el PSOE —i molt sovint [al costat del PP](#)— a favor dels interessos de la *nación española* i no pas de la catalana: en contra de l'oficialitat del català a la Unió Europea, del pagament del fons de competitivitat, del dret a l'autodeterminació, de les seleccions catalanes, de l'ús de les llengües cooficials al *Congreso de los diputados*...

És bo saber que el teu propòsit d'esmena inclou el compromís d'acabar amb el “*problema de credibilitat*” i amb “*la incoherència*” que comporta el costum inveterat que teniu els socialistes catalans de “*dir i fer una cosa en un lloc i dir i fer una altra cosa en un altre lloc*”.

Sense que això suposi, és clar —“Nostre Senyor Pablo Iglesias ens agafi confessats!”—, la creació d'un grup propi del PSC al congrés. No fos cas que els pares de la criatura s'enutgessin i us veiéssiu privats del paraigua protector del socialisme espanyol. Com a batlle de Terrassa, saps prou bé que sense comptar amb els votants del PSOE les vostres possibilitats de governar esdevindrien pràcticament nul·les.

El més engrescador del teu nomenament ha estat, no cal dir-ho, la tan transgressora renovació que has introduït al PSC: no tan sols has donat la primera oportunitat al jove i desconegut Joaquim Nadal, sinó que has mantingut a la Comissió Executiva una persona tan poc relacionada amb l'anterior com Daniel Fernández i, sobretot, una de tan nova, esperançadora i amb un [historial](#) tan [impecable](#) com Josep M. Sala.

dimecres, 21 de desembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

